

Η εικόνα του απίστου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)



Αγίου Νεκταρίου

Ο άπιστος είναι ο πιο δυστυχισμένος των ανθρώπων, γιατί στερήθηκε το μοναδικό αγαθό πάνω στη γη, την πίστη, που είναι ο μόνος αληθινός οδηγός προς την αλήθεια και την ευτυχία.

Ο άπιστος είναι τόσο δυστυχής, αφού έχει στερηθεί πια την ελπίδα, το μοναδικό στήριγμα στον μακρύ δρόμο της ζωής.

Ο άπιστος είναι πάρα πολύ δυστυχής γιατί του λείπει η αληθινή αγάπη των ανθρώπων που περιβάλλει με φροντίδα τη θλιμμένη καρδιά. Ο άπιστος είναι δυστυχέστατος καθότι στερήθηκε το θείο κάλλος, τη θεία εικόνα τού Δημιουργού, την οποία ο ίδιος ο θείος καλλιτέχνης χάραξε και την οποία η πίστη αποκάλυψε.

Ο οφθαλμός του άπιστου τίποτε άλλο δεν βρίσκει μέσα στη δημιουργία, παρά μόνο τη δράση της φύσης. Η λαμπρή εικόνα του θείου Δημιουργού, το θαυμάσιο κάλλος της γι' αυτόν μένουν καλυμμένα και ανεξερεύνητα. Το βλέμμα του πλανιέται άσκοπα μέσα στο άπειρο της δημιουργίας, πουθενά όμως δεν βρίσκει την ομορφιά της σοφίας του Θεού' πουθενά δεν θαυμάζει τη θεία παντοδυναμία, πουθενά δεν ανακαλύπτει την αγαθότητα τού Θεού, τη θεία πρόνοια, τη δικαιοσύνη και την αγάπη τού Δημιουργού προς τη δημιουργία. Ο νους του δεν μπορεί να οδηγηθεί πέραν τού ορατού κόσμου, ούτε να υπερβεί τα όρια των αισθήσεων. Η καρδιά του παραμένει ανάισθητη μπροστά στην απεικόνιση της θείας σοφίας και δύναμης. Σ' αυτή δεν γεννιέται κανένα συναίσθημα λατρείας. Τα χείλη του μένουν σφραγισμένα, το στόμα του ακίνητο, η γλώσσα του ασάλευτη. Δεν βγαίνει φωνή μέσα από το στέρνο του, που να υμνεί, να δοξολογεί, να ευλογεί και να ευχαριστεί τον Θεό.

Η χαρά που είναι απλωμένη στο σύμπαν εγκατέλειψε την καρδιά του απίστου, διότι απ' αυτήν έχει απομακρυνθεί ο Θεός. Αυτό το κενό, το κάλυψε η λύπη, η βαριεστιμάρα και η ανυπομονησία. Παραμένει κακόκεφος, η δε έλλειψη φροντίδας για τα πνευματικά έχει καταλάβει το πνεύμα του. Πλανιέται μέσα στη δίχως φως και απατηλή νύχτα της ζωής αυτής, όπου καμιά ακτίνα φωτός δεν φωτίζει τους σκοτεινούς δρόμους του. Κανείς δεν καθοδηγεί, κανείς δεν κατευθύνει τα βήματά του. Στο στάδιο της ζωής είναι μόνος. Διέρχεται τον βίο του δίχως την προσδοκία μιας καλύτερης ζωής. Περνά μέσα από πολλές παγίδες και κανείς δεν μπορεί να τον απελευθερώσει απ' αυτές. Πέφτει μέσα σ' αυτές και συνθλίβεται από το βάρος τους. Στις θλίψεις του κανείς δεν μπορεί να τον ανακουφίσει.

Η ειρήνη της ψυχής, η γαλήνη της καρδιάς, φυγαδεύτηκαν από την απιστία, και το πένθος κατέκλυσε τα βάθη της καρδιάς του. Η χαρά που βρίσκει ο πιστός στην εργασία των θεϊκών εντολών και η ευτυχία που προέρχεται από τον ηθικό βίο, είναι για τον άπιστο άγνωστα συναισθήματα. Η αγαλλίαση που προέρχεται από τη θρησκεία ποτέ δεν επισκέφτηκε την καρδιά του άπιστου. Η πεποίθηση που πηγάζει από την πίστη στη θεία πρόνοια και η οποία καταπαύει τις φροντίδες της ζωής, είναι γι' αυτόν μια δύναμη ακατανόητη.

Η ευχαρίστηση που προέρχεται από την αγάπη και την ευεργεσία αποτελούν για τον άπιστο παντελώς άγνωστα μυστήρια. Ο άπιστος θέτοντας ως αρχή την ύλη, περιόρισε την αληθινή ευδαιμονία του ανθρώπου στον πολύ στενό κύκλο των πρόσκαιρων απολαύσεων, φροντίζοντας πάντοτε για την ικανοποίησή τους και ασχολούμενος διαρκώς με αυτές. Τα θέλγητρα της αρετής είναι σ' αυτόν τελείως ξένα. Δεν έχει γευθεί τη γλυκύτητα αυτής της χάρης. Ο άπιστος αγνόησε ποιά είναι η πηγή της αληθινής ευτυχίας και έτρεξε, δίχως να το καταλάβει, στις πηγές της πίκρας. Η απόλαυση τού έφερε τον κορεσμό και ο κορεσμός την αηδία. Η αηδία έφερε την ανία, η ανία τη θλίψη, η θλίψη τον πόνο και ο πόνος την απόγνωση. Όλα όσα μέχρι τώρα τον έθελγαν, έχασαν τη χάρη τους. Διότι όλες οι απολαύσεις του κόσμου, ως πεπερασμένες, είναι και ανίκανες να κάνουν τον άπιστο ευτυχισμένο.

Εφόσον η καρδιά τού ανθρώπου έχει πλαστεί για να κατοικηθεί από τον Θεό, το απόλυτο αγαθό, σκιρτάει και χαίρεται μόνο με αυτό το αγαθό γιατί σ' αυτό βρίσκεται ο Θεός. Από την καρδιά όμως του άπιστου ο Θεός έχει απομακρυνθεί. Η καρδιά έχει άπειρους πόθους, αφού πλάστηκε για να περιλάβει μέσα της το άπειρο. Ωστόσο, η καρδιά τού άπιστου δεν είναι πια γεμάτη από το άπειρο και πάντα στενάζει, αναζητά και ποθεί, αλλά ουδέποτε ικανοποιείται. Κι αυτό διότι οι απολαύσεις του κόσμου είναι ανίσχυρες να καλύψουν το κενό της καρδιάς του. Οι ηδονές και οι διασκέδασεις του κόσμου, όταν σβήνουν, αφήνουν στην καρδιά ένα κατακάθι πίκρας. Οι δε μάταιες δόξες έχουν συντρώφισες τις θλίψεις.

Ο άπιστος αγνόησε ότι η ευτυχία του ανθρώπου δεν βρίσκεται στην απόλαυση των επίγειων αγαθών, αλλά στην αγάπη του Θεού, του απόλυτου και αιώνιου αγαθού. Εδώ βρίσκεται και η κακοδαιμονία αυτών που αγνοούν τον Θεό. Αυτός που αρνείται τον Θεό είναι σαν να αρνείται την ευτυχία του και την ατέλειωτη μακαριότητα. Αγωνίζεται δυστυχισμένος στον πολύμοχθο αγώνα της ζωής. Έτσι, απελπισμένος και με τη δειλία φωλιασμένη στην ψυχή του, βαδίζει προς τον ήδη ανοιγμένο τάφο του. Το θαυμάσιο έργο που ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια του, αυτό που διαδραματίζεται πάνω στην παγκόσμια σκηνή και το οποίο διευθύνει η θεία σοφία, η θεία χάρη και δύναμη κι ενώ αυτά τα ίδια είναι οι πρωταγωνιστές, με συμπαραστάτες την αρμονία και τη θεία καλοσύνη, περνάει από μπροστά του

τελείως απαραίτητο. Κυλά μπρος στα πόδια του το γλυκό νερό τού ποταμού τής χαράς και της ευτυχίας, αλλά αυτός σαν καταδικασμένος Τάνταλος, αδυνατεί να δροσίσει την ξεραμένη από την απιστία γλώσσα του, σβήνοντας τη δίψα που τον καίει, διότι το νερό που τρέχει από τη δροσογόνο πηγή της πίστης, γλιστρά και φεύγει μπροστά από τα χείλη του.

Δυστυχισμένε δούλε σκληρού τυράννου! Πώς σου έκλεψαν την ευτυχία; Πώς σου άρπαξαν τον θησαυρό; Έχασες την πίστη σου, αρνήθηκες τον Θεό σου, αρνήθηκες την αποκάλυψή Του και πέταξες την πλουσιοπάροχη δωρεά της θείας χάρης. Πόσο άθλια είναι η ζωή του ανθρώπου αυτού! Αυτή είναι μια σειρά από βάσανα, γιατί το τερπνό έχασε στα μάτια του τον τερπνό χαρακτήρα του. Η φύση γύρω του τού φαίνεται στείρα και άγονη δεν γεννά μέσα του καμιά ευχαρίστηση και κανένα χαρμόσυνο συναίσθημα. Κανένα από τα δημιουργήματα του Θεού δεν του χαμογελά. Ένα πένθιμο πέπλο έχει σκεπάσει τη χάρη της φύσης, η οποία πλέον δεν τον έλκει με κανένα της θέλγητρο. Η ζωή του έχει γίνει βάρος δυσβάστακτο και η διάρκειά της στον χρόνο που κυλάει, μοιάζει με αφόρητη ταλαιπωρία.

Να λοιπόν που η απελπισία εμφανίζεται ήδη μπροστά του σαν δήμιος κι ένα σκληρό βασανιστήριο τυραννάει τον ταλαίπωρο άνθρωπο. Το θάρρος του τον έχει κιόλας εγκαταλείψει, η αντίστασή του εξασθένησε και οι ηθικές του δυνάμεις έχουν πλέον διαφθαρεί από την απιστία. Φέρεται σαν άνθρωπος που κινείται από κάτι άλλο, δηλαδή από την απιστία, έχει δε παραδοθεί στα φοβερά δεσμά της απόγνωσης, η οποία είναι πάντα δίχως έλεος και συμπάθεια. Αποκόπτει έτσι με βία και σκληρότητα το νήμα της άθλιας ζωής του και εκσφενδονίζεται στον βυθό της απώλειας, στα μαύρα Τάρταρα, όπου τότε μόνο θα βγει, όταν τον καλέσει η φωνή τού θείου Δημιουργού του, τον οποίο απαρνήθηκε, για να δώσει λόγο για την απιστία του. Τότε θα κατακριθεί και θα σταλεί στο πυρ το αιώνιο.

Πηγή: agiameteora.net